

Listje in cvetje.

Iz zaklada naših pregovorov.

52. Vol muka včasih tudi pri polnih jasliah.

Voli in krave mukajo navadno takrat, kadar nimajo klaje; ker ne znajo govoriti, naznanjajo z mukanjem lakot in žejo. A poleg lakote in žeje včasih muči žival tudi še kaka druga neugodnost. Kdor ima kaj več opraviti z živino, pač vé, kako z mukanjem naznanja mnogovrstne reči, ki so ji neprijetne. Pa bodi temu, kakor že, občna sodba o mukanju je ta, da je živina lačna takrat, kadar muka. Ako pa muka tudi ob drugem času, (kar je v pregovoru tako lepo povedano: „pri polnih jasliah“), mora to pomeniti kaj posebnega. Ker volarji in pastirji ne vedó temu gotovega vzroka, pravijo, da je tak vol, ki muka pri polnih jasliah — „siten“ ali tudi „razvajen“. Včasih pa sodijo mileje in si mislijo, da je morda vol bolan, ali pa mu je kaj drugega, za kar pa ne vedó.

Iz tega posnemamo dvojen nauk, ki ga nas uči pregovor. Ako vidimo človeka, ki ima vsega dovolj, pa vendar ni zadovoljen in se pritožuje vsakomur, ki ga hoče poslušati, ne moremo izreči o njem drugačne sodbe kot tako, da je sitnež — čudak! Zato ponovim isto, kar sem poudarjal pri zadnjem pregovoru (št. 51.), da ni častno za človeka, ako se smili sam sebi.

Da je med svetom več takih sitnežev, ki so žalostni nevedé, zakaj, to se ne dá tajiti. Ko je taka sitnost na vrhuncu, jo zovejo „svetožalje“. Vendar radi združujmo z našim pregovorom še drugi milejši nauk. Ako bogatega in imenitnega človeka vidimo nezadovoljnega in otožnega, ga milujmo in opravičujmo, češ, gotovo mora imeti kako skrito gorjé, ki mu obtežuje srce, saj tudi vol včasih muka pri polnih jasliah.

Zastavica.

(Priobčil Cid Em Nafr.)

Z „j“ zidovje sem nesrečno,
Vsem zločincem huda past, —
Z „l“ pa sem sočivje tečno,
Oj, kako gre lačnim v slast! —
Del človeškega života
Z „m“ me imenuje svet,
S „p“ pa vedno še krasota
Glavi kranjskih sem deklet.

(Rešitev in imena rešilcev prih.)

Nove knjige in listi.

Ljudska pesmarica za nabožno petje v cerkvi, v šoli in doma. Priredil Fran. Sal. Spindler, duhovnik lavant škofije. Založilo „Katol. tisk. društvo“ v Ljubljani. Tiskala Katol. tiskarna. V Ljubljani, 1904. Cena: 60 v.

v mehki vezavi, 1 K v platnu, 1 K 40 vin. v šagrinastem platnu z zlato obrezo. — Z veseljem pozdravimo to lično knjižico. Zdi se nam, da je ž njo zopet dahnilo v slovenski narod nekaj novega življenja, posebno med mladino. Oboje: besedilo in glasba (ki se bo pa v kratkem še izpopolnila po partituri) je prišlo iz večjih in zanesljivih rok. Jako spretno je n. pr. poslovenjena himna „Adoro te“ in „Stabat Mater dolorosa“, da se ne le poje, marveč tudi moli, kot bi bila slovenski izvirnik. Žal nam je, da se tudi prekrasna „Dies irae“ ni enako priobčila v celoti, kakor se je privzel ves prevod za „Te Deum“.

Posebno nas zato veseli ta knjižica, ker bo dala katehetom in učiteljem ugodno priložnost, da že šolsko mladino seznanijo vsaj z najnavadnejšimi cerkvenimi pesmami in ji jih primerno razložé. Nekaterih, ki so slovenskemu narodu tudi jako priljubljene, še pogrešamo; vendar se dajo pa lahko privzeti iz drugotnih zbirk, n. pr. P. Angelikovich idr.

„Vrtec“ izhaja 1. dné vsacega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 5 K 20 h, za pol leta 2 K 60 h — Uredništvo in upravnništvo sv. Petra cesta št. 78, v Ljubljani.

Izdaje društvo „Pripravniki dom“. — Urejuje Ant. Kržič. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.